

N:o 69.

Kolmantena Sunnuntaina Kolminaisuuden Päivästä.

Evank. Luuk. 15: 1–10.

Mutta Jeesuksen tykö tulivat kaikki publikaanit ja syntiset, kuulemaan häntä. Ja Fariseukset ja kirjanoppineet napolisivat, ja sanoivat: tämä syntisiä vastaan ottaa, ja syö heidän kanssansa. Niin hän sanoi heille tämän vertauksen, sanoen: Kuka on teistä se ihminen, jolla on sata lammasta, ja jos hän yhden niistä kadottaa, eikö hän jätä yhdeksänkymmentä ja yhdeksän korpeen, ja mene sen jälkeen, joka kadonnut on, siihenasti että hän sen löytää? Ja kuin hän sen löytää, niin hän panee sen olallensa iloiten. Ja koska hän tulee kotiansa, niin hän kutsuu kokoon ystävänsä ja kylänsä miehet, ja sanoo heille: iloitkaat minun kanssani, sillä minä löysin lampaani joka kadonnut oli. Minä sanon teille: niin pitää ilo oleman taivaassa yhdestä syntisestä, joka itsensä parantaa, enemmän kuin yhdeksästä kymmenestä ja yhdeksästä hurskaasta, jotka eivät parannusta tarvitse. Taikka kuka vaimo on, jolla on kymmenen penninkiä, jos hän yhden niistä kadottaa, eikö hän sytytä kynttilää ja lakaise huonetta, ja etsi visusti niin kauvan kuin hän sen löytää? Ja koska hän sen löytänyt on, kutsuu hän kokoon ystävänsä ja kylänsä vaimot ja sanoo: iloitkaat minun kanssani: sillä minä löysin penninkini, jonka minä kadotin. Niin myös sanon minä teille, pitää ilon oleman Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka itsensä parantaa.

Tämä evankeliumi sisältää eläviä ja eläväksi tekeviä sanoja, jos niitä vaan tarkoin tutkistellaan. Voidaksemme evankeliumiamme yhä paremmin oppia, tahdomme kuvailla mieleemme nuo kahdenlaiset ihmiset, julki-syntiset ja fariseukset, ja asettaa Kristuksen tuomariksi. Nyt olette usein kuulleet, että me olemme rakkauden vaatimuksesta velvolliset palvelemaan lähimmäistämme kaikissa asioissa. Jos hän on köyhä, tulee meidän palvella häntä tavarallamme; jos häntä häväänsään, tulee meidän peittää häntä kunniallamme; jos hän on syntinen, tulee meidän kaunistaa häntä hurskaudellamme ja jumalaisuudellamme. Näin on Kristuskin meille tehnyt. Hän on meidän tähtemme köyhäksi ja alastomaksi tehty, joka äärettömän rikas oli; hän on

tavaroillansa meitä palvellut, jotta me hänen köyhyydestänsä rikastuisimme; hän on synniksi tullut, jotta me vanhurskauden saisimme.

Kyllä on tosin ulkonainen rakkaudentyö sangen suuri, jos toista tavarallamme palvelemme, mutta suurin on se, jos minä luovutan vanhurskauteni sillä lähimmäiseni syntiä palvellakseni. Tavaroilla ulkonaisesti palveleminen ja auttaminen osoittaa kyllä rakkautta ulkonaisessa menossa, mutta jos vanhurskautta siihen käyttää, niin se vasta on suurta ja sisällistä menoa. Tässä tapauksessa täytyy minun olla syntiselle ystävä ja rakastaa häntä, vihata hänen paheitaan, nuhdella niitä sydämellisesti ja kuitenkin rakastaa sydämessäni, niin että peitän hänen syntinsä hurskaudellani. Nuhtelemaan on minut käsketty, ja kuinka taas

minun tulee nuhdella lähimmäistäni, sen Kristus Matt. 18: 15–18 sanoo: **Jos sinun veljes rikkoo sinua vastaan, niin mene ja nuhtele häntä kahden kesken yksinänsä. Jos hän sinua kuulee, niin sinä olet veljes voittanut, mutta jos ei hän sinua kuule, niin ota vielä yksi eli kaksi kanssas, että kaikki asia kahden eli kolmen todistajan suussa olis. Mutta ellei hän niitä tahdo kuulla, niin sano seurakunnalle; ellei hän seurakuntaa tottele, niin pidä häntä pakana ja publikaanina. Totisesti sanon minä teille: Kaikki mitä te maan päällä sidotte, pitää myös oleman sidotut taivaassa; ja kaikki mitä te päästätte maan päällä, pitää myös oleman päästetyt taivaassa.**

Sanalla sanoen, minun pitää niin vihata lähimmäistäni, etten voi häntä kärsiä, ja toisaalta taas niin rakastaa häntä, että juoksen hänen perässäänkin kuin paimen, joka etsii lammastaan, kuin vaimo, joka hakee kadonnutta penninkiaän. Me tahdomme sen vuoksi puhua tästä ylevästä rakkaudentyöstä, jossa hurskas mies antaa vanhurskautensa syntisen edestä ja hurskas vaimo kunniansa pahimpain porttojen hyväksi. Sitä nyt ei maailma eikä järki tee. Missä, näet, järki yksin on vallalla ja ihmiset ovat vakaita ja hurskaita, siinä ei tämmöistä tehdä, vaan tahtovat he hurskautaan ainoastaan siten osoittaa, että rypistävänenänsä syntisiä nähdessään, samoin kuin fariseukset tässä tekevät, jotka napisevat ja nuriävät julkisyntisiä.

Samoin meidän munkkimme ovat kulke-neet nenä rypyssä kaikkein synnissä elävien ihmisten ohitse ja ajatelleet: Ohoh, onpa tuokin maailman miehiä, josta ei sinun tarvitse huolia, sillä jos hän tahtoisi hurskas olla, niin ottaisi hän kaapun ylleen. Näin eivät järki ja tuollaiset ulkokullatut voi olla ylönkatsomatta niitä, jotka eivät ole heidän kaltaisiaan. Sillä he katsovat omaa elämäänsä, paisuvat siitä ei-

vätkä voi käydä armollisiksi syntisiä kohtaan. Eivät he sen vertaa tiedä, että heidän pitäisi rientää toisten avuksi palvelemalla heitä hurskaudellaan. Toiseksi käyvät he ylpeiksi ja koviksi, niin etteivät voi rakkautta osoittaa, ajattelevat: Johan nyt, ei tuo talonpoika ole mahdollinen edes minun kenkiäni päästelemään, vieläkö sitten puhuttakaan siitä, että osoittaisin rakkautta häntä kohtaan. Vaan ryhtyypä sitten välistä Jumalakin asiaan ja antaa tuon ylpeän hengen niin pahasti kompastua ja saada sellaisen kovan kolauksen, että hän usein lankee haureuteen ja tekee joskus jotain vieläkin törkeämpää, jolloin hänen täytyy kääntyä itseensä ja sanoa: Ole vaiti, veli, ja pysy alallasi, sinä olet aivan samallinen kuin hänkin. Näin tunnustaa hän sitten, että olemme kaikki samaa keitosta sekä ettei toisen aasin tarvitse soimata toista säkinkantajaksi, sillä me olemme kaikki yhdestä lihasta syntyneitä.

Sen näemme tässäkin näistä kahdenalisen henkilöistä, jotka meille esimerkiksi esittää: **Ensiksi** fariseukset ja ulkokullatut, jotka olivat mitä hurskaimpia ihmisiä ja vallan korvia myöten pyhiä. **Toiseksi** julkisyntiset ja publikaanit, jotka vuorostaan olivat korviin asti syntiin vajonneita, josta syystä nuo kiiltävät pyhät heitä halveksivat eivätkä katsoneet heitä seuransa arvoisiksi. Tässä asettuu nyt Kristus välittäjäksi ja langettaa tuomion sanoen, että näiden tulee nöyryä ja ottaa syntisiä olallensa ja kantaa heitä, ajatellen, että heidän tulee vanhurskaudellaan ja jumalaisuudellaan auttaa näitä toisia synneistä. Sitä he eivät tahdo tehdä. Kuitenkin täytyy totisesti niin käydä ja tehdä.

Oikeita kristillisiä töitä tehdään siten, että alennutaan ja vaivutaan yhtä syvälle synnin mutaan, kuin jossa syntinenkin on, otetaan hänen syntinsä hartioille ja ryömitään saastasta pois, aivan kuin ne olisivat auttajan omia syntejä. Heitä täytyy nyhdellä ja vakavasti koh-

della, mutta ei saa ylönkatsoa, vaan sydämes-
tä rakastaa. Jos sinä olet ylpeä ja ylönkatsot
syntisiä, niin olet läpikotaisin kirottu. Nämä
ovat oikeita yleviä töitä, joissa meidän tulee
harjaantua; mutta niistä ei kukaan välitä, ne
jätetään sikseen, sillä nämä työt ovat aivan
unohtuneet ja sammuneet. Nyt kulkee sen si-
jaan mikä perkeleen nimessä P. Jaakoppiin,
mikä rupeaa kirkkoa rakentamaan, mikä sää-
tää messun, mikä tekee sitä, mikä tätä, mutta
syntisten puolesta ei kukaan muista rukoilla.
On sen vuoksi peljättävää, että pyhimät
ovat syvimmällä helvetissä ja syntiset enim-
mäkseen taivaassa.

Mutta sepä olisi oikea kristillinen teko,
jos sinä syntisestä ottaisit huolta pitääksesi,
menisit kammioosi ja vilpittömästi rukoilisit
Jumalaa sanoen: Ah Jumalani, minä kuulen
hänen elävän syvällä synnissä ja langenneen,
ah Herra, auta häntä jälleen ylös! Näin pitäisit
hänestä huolta ja palvelisit häntä. Näin teki
Mooses, kun juutalaiset olivat kumartaneet
kultaista vasikkaa. Hän astui keskelle syntiä,
nuhteli heitä ankarasti ja surmautti portista
niin porttiin kolme tuhatta miestä, 2 Moos.
32. Sitten meni hän takaisin, lankesi Jumalan
eteen ja rukoili, että hän antaisi kansalle syn-
nin anteeksi tai pyyhkisi hänen itsensäkin elä-
män kirjasta pois. Katsokaa, hän oli mies, jo-
ka tiesi, että Jumala rakasti häntä ja oli hänen
kirjoittanut autuaitten kirjaan. Kuitenkin sa-
noi hän (v. 32): **Anna heidän rikoksensa an-
teeksi, mutta jollet, niin pyyhi minua nyt
pois sinun kirjastas, jonkas kirjoittanut
olet.**

Näin teki Paavalikin, joka kuitenkin
muutoin ankarasti nuhteli juutalaisia sanoen
heitä koiriksi ja miksi milloinkin. Hän saattoi
(Room. 9: 3) kuitenkin sanoa: **Minä olen
pyytännyt kirottuna olla Kristukselta mi-
nun veljeini tähden.** Aivan kuin sanoisi: Mi-
nä tahdon mielelläni olla kirottu, jos vaan tuo

joukko tulisi autetuksi. Tätä työtä ei mikään
järki voi huomata, sillä se on liian ylevätä.

Samoin on meillä toinenkin kertomus en-
simmäisestä Samuelin kirjassa. Kun kansa
tahtoi kuningasta eikä taipunut yksistään Ju-
malan sanan hallittavaksi, vaan Jumalata
epäillen sanoivat: **Aseta nyt meille kuningas,
joka meitä tuomitsis, niinkuin kaikilla pa-
kanoillakin on, ja että hän menis meidän
edellämme, koska meidän pitää sotiman,** 1
Sam. 8: 5, 20, silloin tuli Jumala ja rankaisi tä-
män synnin, koska he olivat hänen ylönkatso-
neet, sekä sanoi Samuelille (v. 7): **Ei he ole si-
nua hyljänneet, vaan minun.** Silloin lankesi
kanssa Samuelin eteen pyytäen, että hän rukoi-
lisi heidän puolestaan ja sanoivat: **Rukoile si-
nun palvelijais edestä Herraa sinun Juma-
latas, ettemme kuolisi; sillä me olemme li-
sänneet kaikkein meidän synteimme tykö
sen pahuuden, että me anoimme meilleme
kuningasta.** Silloin sanoi Samuel muun
muassa: **Olkoon kaukana minusta, että mi-
nä syntiä tekisin Herraa vastaan, lakaten
rukoilemasta Herraa teidän edestänne ja
opettamasta teille hyvää ja oikeata tietä.
Ainoastansa peljätäkää Herraa, ja palvel-
kaat häntä uskollisesti kaikesta sydämes-
tänne, sillä katsokaat kuinka suuria tekoja
hän tekee teidän kanssanne,** luku 12: 19, 23,
24.

Näin teki myöskin Daavid. Kun Herra
rankaisi rutolla Israelia, sanoi hän Herralle, 2
Sam. 24: 17: **Katso, minä olen syntiä tehnyt,
ja minä olen sen pahan tehnyt; mitä nämä
lampaat ovat tehneet? Anna sinun kätes ol-
la minua vastaan ja minun isäni huonetta
vastaan.** Näin tulee teidänkin menetellä synti-
siä kohtaan palvelen sisällisesti sydämen ru-
kouksella ja ulkonaisesti kielen nuhteella. Sitä
Jumala meiltä vaatii ja sitä Kristuskin, meidän
päämiehemme on osoittanut, kuten Paavali Fi-
lipp. 2: 4 j. seur sanoo: **Elkään jokainen**

**omaa parastansa katsoko, vaan myös toisen parasta. Kullakin olkoon se ajatus, kuin Kristuksella Jeesuksella oli. Joka, vaikka hän oli Jumalan muodossa, ei luke-
nut saaliiksi Jumalan kaltainen olla. Vaan alensi itsensä, otti orjan muodon päällensä ja tuli muitten ihmisten vertaiseksi. Ja löyttiin menoissa niinkuin ihminen, nöyryytti itsensä, ja oli kuolemaan saakka kuuliainen, niin, ristin kuolemaan asti.**

Kristus oli täynnä kaikkea vanhurskautta, ja hän olisi oikeudella voinut kadottaa meidät syntiset kaikki tyyni, mutta sitä hän ei tee. Mitä hän sitten tekee? Hän antautuu meidän palvelijaksemme. Hänen vanhurskautensa on palvellut meidän syntejämmä, hänen täydellisyytensä meidän puutteellisuuttamme, hänen elämänsä meidän kuolematamme. Evankeliumissamme näemme taasenkin esimerkin, kuinka hän kohtelee syntisiä niin ystävällisesti, että fariseuksetkin siitä napisevat. Sen vuoksi jutteli Herra heille tämän vertauksen, jolla opettaa heitä, kuinka heidän tulisi syntisiä korjata ja palvella. Hän sanoi:

Kuka on teistä se ihminen, jolla on sata lammasta, ja jos hän yhden niistä kadottaa, eikö hän jätä yhdeksänkymmentä ja yhdeksän korpeen ja mene sen jälkeen, joka kadonnut on, siihen asti että hän sen löytää? j. n. e. Taikka kuka vaimo on, jolla on kymmenen penninkiä, jos hän yhden niistä kadottaa, eikö hän sytytä kynttilätä, ja lakaise huonetta, ja etsi visusti niin kauan, kuin hän sen löytää? Kristus on sekä paimen että vaimo. Hän nimittäin on sytyttänyt kynttilän, se on: evankeliumin, ja juoksee sinne tänne korvessa, se on: maailmassa, lakaisee huoneen ja etsii kadonnutta lammasta ja penninkiä, sillä hän tulee sanalla julistuttaen meille ensiksi syntiä ja sitten armoa ja laupeutta. Kun hän nyt sanoo itsensä paime-neksi ja panneensa syntimme selkäänsä eli

olallensa, niin vaikuttaa se meissä uskalluksen Kristukseen. Siitä on myöskin seurauksena, että publikaanit ja muut syntiset juoksevat hänen luoksensa; sillä jos he olisivat pitäneet häntä tylynä tuomarina, niin eivät olisi tulleet hänen tykönsä, koska jo ennen tunsivat itsensä syntisiksi ja olevansa hänen apunsa tarpeessa. Heidän kuulemansa suloinen oppi siis veti heitä. Näin tulee lammakorvesta ja kadonnut penninki löydetään jälleen.

Tästä opitaan siis, että lähimmäistä tulee etsiä kuin kadonnutta lammasta, peittää hänen häpeänsä meidän kunniallamme ja hänen syntinsä meidän hurskaudemme verholla. Mutta nykyään kokoontultuaan panettelevat ja pureksivat ihmiset toisiansa ja tahtovat näin osoittaa kiivauttansa syntiä vastaan. Kun siis te, miehet, tulette yhteen, niin älkää ihmisten kunniaa räpäkö, älkää tehkö yhdelle yhtä, toiselle toista vikaa, älkääkä hakatko yhdeltä kinttuja, toiselta kättä, älkääkä näin elävätä lihaa myykö. Samoin te vaimotkin yhteentullessanne peitelkää toisenne häpeätä, älkää viilleskelkö haavoja, joita ette voi parantaa. Jos sitten sattumalta joudut synnin näkemään, niin peitä molemmat nutullasi ja pane ovi kiinni, sillä niin soisit sinä itsellesikin tehtävän. Kun sitten olet asian salannut, niin anna heille yksityisesti ankarat nuhteet ja pidä asia omana salaisuutenasi.

Näin tekee Kristus; hän on aivan ääneti ja peittää meidän syntimme. Kyllä hänkin voisi meitä häväistä ja jaloillansa sotkea, kuten fariseukset tässä tekevät, mutta niin hän ei tee. Mutta viimeisellä tuomiolla on se julki tuleva, ja silloin astuu kaikki valkeuteen, mikä salaan on jäänyt. Näin pitää teidänkin tekemän: neitseeseen pitää asettaman seppelensä porton päähän ja hurskaan vaimon verhota jalkavaimo hunnullaan. Meidän pitää kaikin tavoin verho-
ta syntisen saastaisuutta. Meillä olkoon kulla-

kin miehellä lampaansa ja vaimolla penninsä; käyttäkäämme kaikki lahjojamme toisen hyväksi.

Ei siis ole mitään suurempaa syntiä maan päällä Jumalan tuomion mukaan, kuin että hurskaat miehet, vaimot ja neitset katsovat ylönsynnissä eläviä ja tahtovat ainoastaan omaksi hyödykseen käyttää luonnollisia lahjojaan, ja niistä paisuvat ja halveksivat lähimmäistään.

On siis voimallinen lohdutus köyhille syntisille tämä evankeliumi, joka näin lempeästi syntisiä puhuttelee, vaan fariseuksia peljättää. Jos evankeliumi olisi ainoastaan neuvoksi annettu, niin ei se olisi niin lohdullinen. Mutta koska se sisältää käskyn, niin saat minä tuntea Jumalan mielen Kristuksen kautta, sillä hän vaatimalla vaatii, että peitämme toisten ihmisten synnit. Hän tekee sen itse paljoo suuremmassa määrässä, sillä sitä varten on hän lähetettykin. Ei kukaan nimitäin täytä Jumalan käskyä niin täydellisesti kuin hän itse, meissä on tuskin kipinääkään hänen jumalallisesta tulesta ja valkeudesta. Hän on se tuli, jota taivas ja maa on täynnä.

Evankeliumi on nyt lausuttu ainoastaan niille, jotka syntinsä tuntevat; mutta silloin tuntevat he itsensäkin, kun katuvat syntinsä. Fariseuksille taasen ei evankeliumista ole mitään hyötyä, sillä he eivät tunne syntiään. Mutta niille, jotka tuntevat syntinsä ja ovat nyt epäilykseen joutumaisillaan, saarnattakoon evankeliumia. Vaan siinäkin on perkele asian sotkenut, niin että on eksyttänyt omatunnot, jotka syntinsä tuntevat ja mielellään tahtoisivat niistä päästä, että toinen juoksee Jaakoppiin, toinen Roomaan; mikä taas on ottanut pakonsa rukoukseen, mikä rippiin. Sitten heille vielä sanotaan: Anna kuusi leiviskää vahaa, määrää niin ja niin monta messua pidettäväksi, tee sitä, tee tätä, niin pääset syn-

nistä vapaaksi. Näin on heitä yhä kauvemaksi evankeliumista johdatettu ja töihin kiedottu, niin että heidän vihdoin on täytynyt epätoivoon joutua.

Kun siis tunnet synnin kalvavan ja sydämesi hätääntyvän ja vapisevan, niin asetu publikaanien puolelle, sillä ne ovat se oikea kansa, jolle evankeliumi kuuluu, tartu siihen iloisesti kiinni ja sano: **Ah, Jumala, sinähän olet sanonut, että yhdestä syntisestä, joka itsensä parantaa, on suurempi ilo taivaassa, kuin yhdeksästäkymmenestä ja yhdeksästä hurskaasta, jotka ei parannusta tarvitse, ja että kaikkein vanhurskasten ja enkelein pitää hänen syntinsä salaaman ja peittämän.** Nyt, ole Jumala, olen minä tässä, joka tunnen syntini. Minä olen jo tuomittu; tarvitsen ainoastaan paimenta, joka minua etsii. Sen vuoksi tahdon minä pelkäämättä uskaltaa sinun evankeliumiisi.

Näin Jumalaa lähestyessäsi olet jo se lammas, jonka Jumala on olkapäillensä nostanut, sinä olet jo paimenen löytänyt, olet käteen saatu penninki ja olet iloksi kaikille enkeleille taivaassa. Vaikka et sitä kohta havaitsisi tai tuntisi, älä siitä tuskaannu, sillä synti vähenee päivä päivältä ja sen pureminen ajaa sinua Jumalata etsimään. Sinun pitää uskolla taisteleman tuota tunnetta vastaan ja sanoa: Ah Jumala, minä tiedän sinun niin sanoneen ja tahdon pitää kiinni sanastasi; minä olen lammas ja penninki, sinä olet paimen ja vaimo.

Sinä ehkä sanonet: Niin, kylläpä halusta sen tekisin, mutta minä en voi syntejäni katua, enkä myöskään niistä täyttä maksaa. Katsoppas näitä publikaaneja; mitä hyvää he ovat tehneet? Ei mitään, vaan he tulevat Herran luokse, kuulevat hänen sanansa ja uskovat sen. Tee sinäkin niin. Ne ovat ilmi eläviä sanoja, ja evankeliumi on syvempi, kuin sanoin voidaan esittää. Jos vaan on omiatuntoja, jotka

sellaista ovat kokeneet, niin ne voivat tämän helposti ymmärtää.

Mitä taasen nuo yhdeksän yhdeksättäkymmentä lammasta korvessa ovat, sen jä-

tämme kernaasti korkeoppisten ja joutilaitten tutkittavaksi. Meistä on kylliksi, jos oikein käsitämme tämän evankeliumin pääsisällyksen ja opetuksen. Amen.